

1.

[...] Pondělí nesnáším. Na tom není nic divného, tak to prožívá kdekdo. Profesoři nesnášejí pondělí zrovna tak jako my; my jsme dopálený, že je zas máme na krku, oni šílejí vzteky, že už jsme tu zas, až si říkám, proč my jsme vůbec pohromadě. Jednou jsem pozoroval Dumaziera. Obvyčejně je to takovej mírně ponurej chlápek, vypadá trochu jako jihoamerickéj diktátor postižený kostní tuberkulózou. Čtyři mastný vlasý přilípnutý k lebce a brejličky jak nácek. Jsou holky, který když ho ve škole viděj poprvně, dají se do usedavýho pláče, tak jsou z něj zdrbnutý. Přežít s takovým panákem celej rok vypadá skoro jako nemožný, člověk má dojem, že do tý doby bude dávno vodbouchnutej. Je to teda pravej opak srandisty, a usmál se určitě jenom třikrát za život: poprvně, když mu umřela matka, podruhý po vypuknutí druhý světový války, a potřetí, když zakroutil krkem svý ženě.

CAUVIN, P. 1982. E = mc², láska moje. Přel. V. Jamek. Praha : Odeon, s. 76.

2.

Salát z hlávkového zelí po čínsku

600 g hlávkového zelí, 50 g máčených černých hub, 50 g kapie, 2 lžíce octa, 1 lžíce cukru, 3 malé chilli papričky, 6 zrněk jamajského pepře, 3 lžíce oleje, špetka zázvoru a soli

Očištěnou hlavičku zelí nakrájíme, zbavíme košťálu a nakrájíme na hrubší kostičky. V sítu ponoříme do vroucí vody, krátce spaříme, necháme odkapat a vyklopíme do mísy k vychladnutí. Přidáme na menší kousky nakrájené máčené černé houby a kapii. Ochutíme solí, cukrem, octem a špetkou zázvoru. V rozpáleném oleji osmahneme několik chilli papriček a několik zrněk jamajského pepře a přecedíme na připravené zelí. Dobře promícháme a uložíme do chladna. Asi po hodině můžeme salát podávat.

TOMANÍK, M. a SKŘIVAN, R. 1983. Čínská kuchyně. 2., přepracované vydání. Praha : Merkur, s. 135.

3.

Uvozovkami („“) se obvykle označuje p ř í m á ř e č na začátku a na konci.

Tečka, čárka, středník, otazník a vykřičník, kterými se končí přímá řeč, kladou se před druhé uvozovací znaménko (viz § 177).

Do uvozovek dáváme také doslovné výroky a citáty.

Pro větší zřetelnost se někdy dávají do uvozovek názvy knih, časopisů, filmů, článků, spolků apod., nejsou-li v tištěném projevu odlišeny typem písma (kurzivním ap.). - Dále můžeme dát do uvozovek úsloví nebo slova, jimiž zvlášť charakterizujeme

určitou osobu nebo prostředí, a vůbec výrazy, které zvlášť vytýkáme. Uvozovkami lze označit také ironické užití slova nebo obratu.

Např. Jiráskovo „Temno“, časopis „Naše řeč“, „Máj“ - spolek českých spisovatelů. (Ale také Jiráskovo Temno, časopis Naše řeč apod.) - Zakypí v nich „habrůvská krýv“. (A. Mrštík) - Každé „proč“ má své „proto“. - Vy jste se „vyznamenali“. [...]

HAVRÁNEK, B. a JEDLIČKA, A. 1996. Stručná mluvnice česká. 25. vydání. Praha : Fortuna, s. 39.